

Β. Εὐβ. κ.ά. Νὰ σὶ φ'λάξ' οὐ Θιὸς ἀπὸ τοῦ γ'νάτι τ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Δὲν κρατᾷ καμνιανοῦ ἰνάτ' ἰγὼ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ὁ σπῖτι εἶναι κλεισμένη ἀπὸ τὸ ἰνάτι της Ἡπ. (Δίβρ.) Τοὺν ἔμασαν τὰ ἰνάτια κὶ τ' φώναξι ὅσα παίρν' ἢ σκούπα (ἐξωργίσθη καὶ τοῦ ἔψαλε τὸν ἀναβαλλόμενον) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μ' ἤφερε τὸ γ'νάτι καὶ τὸν ἔδειρα Λευκ. Δὲ μπορέσαμε νὰ πᾶμε νὰ δοῦς βοηθήσουμε 'ς τὸ θέρο, καὶ μᾶς βαστᾷνε ἰνάτι Πελοπν. (Βερεστ.) || Φρ. Τὸν ἔχω - τοῦ βαστῶ - τοῦ κρατῶ γινάτι (εἶμαι ὠργισμένος) κοιν. Μ' ἔρχιτι γινάτ' Μακεδ. (Βόιον). Βγάζω τὸ γινάτι μου (ἐκδικουμαι κάποιον) Νάξ. || Γνωμ. Τὸ γινάτ' πῶξ' τὸ βράδυ, νὰ τὸ φ'λᾷς γιὰ τὸ πουργὸ (νὰ μὴ ἐνεργῇς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ θυμοῦ, διότι θὰ ζημιωθῇς) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μὲ τὴν ψυχὴ βγαίνει καὶ τὸ ἰνάτι (ἢ κακία συνοδεύει τὸν κακὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του) Κρήτ. (Μόδ.) || Ἄσμ.

Ὁργίος μᾶς ἔχει ἰνάτι, | ἃς τοῦ βγῇ τὸ μάτι (οἱ ἐχθρικῶς πρὸς ἡμᾶς διακείμενοι ἃς εὔρουν τὴν δέουσαν τιμωρίαν) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

γινατιάζω πολλαχ. γινατιάζου Μακεδ. (Βόιον) Δαμασκ. Ἐράτυρ. κ.ά.) γ'νατιάζου Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) γ'νατχιάζου Μακεδ. (Βλαστ. Γρεβεν. Κοζ. κ.ά.) ἰνατιάζω ἑνιαχ. ἰνατιάζου Στερελλ. (Σπάρτ. κ.ά.) γενατιάζω Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. δινατιάζω Μακεδ. (Αὐλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Ἐνεργ. καὶ μεσ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ θυμοῦ, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: Μ' τί ἰνατιάζιτι, πρὸς τοὺν ἐγγιγνέει; (= ἐνόχλησε) Στερελλ. (Σπάρτ.) Γινάτχιασι κὶ τὸ δειρι τοῦ πιδὶ Μακεδ. (Γρεβεν.) Οἱ διαόλ' γινάτιασαν Μακεδ. (Δαμασκ.) Τότι οὐ βασιλιάς γινάτιασιν κ' ἥθιλιν νὰ σκοινώσ' τ' ἄλλα τὰ πιδιά τ' (ἐκ παραμυθ.) Μακεδ. (Βόιον) Γινατιασμένος πῶς ἦταν 'τ'μάσ'κιν νὰ τ'ς σκοινώσ' αὐτόθ. Γ'νατχιάζουμι κὶ γὼ καμμιὰ βουλὰ κὶ μαλώνουμι Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γινατῶνω, πεισιμῶνω.

γινατιάρης ἐπίθ. πολλαχ. γ'νατιάρ'ς βόρ. ιδιώμ. ἰνατιάρης Πελοπν. (Βουρβ. Κυνοῦρ.) ἰναθιάρης Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Ἰναθιάρ' ναι καὶ θὰ κακαποδώσῃ, μὰ δὲ γάνει ὅ,τι τσῇ λένε (θὰ κακαποδώσῃ = θὰ κακοπαθήσῃ) Μαλάκ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος, ἐνθ' ἄν.

γινάτιασμα τό, ἑνιαχ. γενάτιασμα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γινατιάζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γενατιάζω.

Ἐξόργισις.

γινατίζω ἑνιαχ. γιναντίζω Κύπρ. (Καλοπαναχ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) ἰνατίζω Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι.

Γινατιάζω, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἀλλων ποὺ νὰ γιναντίζῃς εἶσαι καλὸς τζαί τίποτε ἄλλο Πεδουλ.

γινατικᾶτα ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἰνατικᾶτα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) γ'νατ'κᾶτα Εὐβ. (Ἀχυρ. κ.ά.)

Ἐξ ἁμαρτ. ἐπίθ. γινατικᾶτος ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι ἀναλογικῶς πρὸς ἄλλα ἐπίρρ. εἰς -ικᾶτα, ὅπως

ἀδεοφικᾶτα, ἐχτρικᾶτα, συγγενικᾶτα, φιλικᾶτα κ.τ.τ.

1) Πεισματικῶς ἐνθ' ἄν.: Γ'νατ'κᾶτα δοῦ πᾶμι τώρα; Ἀχυρ. Ὁ τὸχ-χορὸ τὰ λέγανε ἰνατικᾶτα (δηλ. ἀντήλλαξαν δίστιχα μὲ πείσμα) Κουρ. 2) Ἐχθρικῶς, μὲ μνησικακίαν ἐνθ' ἄν.: Τὸ 'κανε ἰνατικᾶτα τσαὶ μοῦ ἔφαγε τίς σουτσές (= συκιές) Κουρ. Συνών. γιναντινά.

γινατλής ἐπίθ., ἑνιαχ. Οὐδ. γινατλήδ'κον Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων.

Πείσμων: Γινατλήδ'κον κιφάλ' ἔχ'ς!

γινατλίκι τό, ἑνιαχ. γινατλίξ' Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς τουρκικῆς προελεύσεως παραγωγ. καταλ. -λίκι.

Γινάτι 1, τὸ ὅπ. βλ.

γινατόζος ἐπίθ., Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -όζος.

Γινατοῆς, τὸ ὅπ. βλ.

γινᾶτος ἐπίθ. ἑνιαχ. γενᾶτος Ἀνδρ. Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος. Πβ. τρεχῶ - τρεχᾶτος, φεύγω - φευγᾶτος κ.τ.τ. Ὁ τύπ. γενᾶτος ἐκ τοῦ τύπ. γένομαι τοῦ γίνομαι ἢ ἐκ τοῦ ἄορ. γένηκα.

1) Ἐπὶ καρπῶν, ὄριμος, ἐνθ' ἄν.: Τὰ σταφύλια εἶναι γενᾶτα Ἀνδρ. Μύκ. 2) Ἐπὶ φαγητῶν κ.τ.τ., ἔχω παρασκευασθῇ, εἶμαι ἑτοιμος Μύκ.: Τὸ φαί εἶναι γενᾶτο.

γινατοῆς ἐπίθ. ἰνατῆς Κρήτ. Σύμ. ἰνατιτῆς Θήρ. ἰνατ'τῆς Λυκ. (Λιθύσσ.) ἰνατατῆς Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἰνανδαζ-ζῆς Κάλυμν. γινατοῆς Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ. κ.ά.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Μεγίστ. γινατοῆς Κύπρ. (Λευκωσ. κ.ά.) γινατῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Γρεβεν.) δινατοῆς Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) γιναξῆς Κύπρ. (Πεδουλ. κ.ά.) Σύμ. γινατατῆς Νάξ. (Γαλανᾶδ. Καλόξ.) διναταζ-ζῆς Κῶς γενατιτῆς Ἀμοργ. Μύκ. Θηλ. ἰνατῆς Κρήτ. γιναξῆς Κύπρ. δινατοῦ Κῶς Οὐδ. ἰνατῆς Κρήτ. γινατῆς Μακεδ. (Βλάστ. Βογατσ.) δινατοῆς Κῶς γιναξῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inatlî* = πείσμων. Οἱ τύπ. ἰνατατῆς, γινατατῆς πιθάν. ἐκ τοῦ οὐσ. (γ)ινάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τῆς καὶ οὐχὶ ἄπ' εὐθείας ἐκ τῆς Τουρκικῆς. Οἱ τύπ. γενατιτῆς, ἰνατατῆς, δινατιτῆς διὰ τροπὴν τοῦ τζ εἰς ζ, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Σ. Μάνεση, Λεξικογρ. Δελτ. 10 (1965), 99-179. Ὁ τύπ. ἰνατῆς καὶ εἰς Λεξ. Κομ.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἐνθ' ἄν.: Κακομοίρη, ἰνατῆ, καὶ νὰ σὲ φάῃ θέλει τὸ ἰνάτι σου Α. Κρήτ. Πιὸ ἰνατῆ ἀπὸ 'φτὸ δὲν ἔχω θεωρησμένο ἅμα βῇ τίποτα, δὲν ἀλλάζει, μακάρι τῆς γεφαλῇ δὸν νὰ τοῦ κόβγῃς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἰνατῆς εἶναι πολλὰ ὁ βλοημένος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Ἐν πολλὰ γιναξῆς ὁ γιός σου Κύπρ. (Πεδουλ.) Ἐμ' πολλὰ γινατοῆς τοῦτος ὁ ἄθ-θροπος, ὅ,τι πῇ πρέπει νὰ γίνεται Κύπρ. (Λευκωσ.) Διατοῆς ποὺ 'ναι ὁ γιός σου! Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Ὁντὰ ράφ'ς κανινού ροῦχου κὶ κουμπουνένι τοῦ ράμμα, εἶνι γινατοῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Δινατοῆς παιῖ - μονλάρι Κῶς Ἐγ' γιναξῆτικον κοπελλ-οῦν τοῦτον (ἔγ' = ἐν = εἶναι) Κύπρ. || Ἄσμ.



Τέθκοιαι-γενναῖκαν ἔν εἶδα καὶ τὴν τῆς γιναισιάρχης, νὰ τρώῃ πάτσον τῆς κλοτσάν τῆς πάλε νὰ ἴν' ἀζῖνα (ἔν εἶα = δὲν εἶδα, ἀζῖνα = γαιδούρα) Κύπρ. 2) Ὁργίλος, θυμώδης ἔνθ' ἄν. Συνών. γιναισιάρχης, γιναισιλῆς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιναισιῆς Ἀθῆν. Μέγαρ. Προπ. (Πέραμ.)

γιναισιάρχης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. *γιναισιάρχης* Δ. Κρήτ. ῥ'νατσάρ'ς Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) *διναισιάρχης* Χίος δ'νατσάρ'ης Ἰμβρ. Θηλ. *γιναισιάρχισσα* Κύπρ. Ουδ. *γιναισιάρικο* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἀρχής.

1) Πείσμων, ἰσχυρογνώμων ἔνθ' ἄν.: "Ὅτινα τύχη κιανεῖς ἀπὸ τσὶ γαιδάρους ἰναισιάρχης, αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἔχει σέρνει τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη (= ὑποφέρει πολὺ) Κρήτ. Κιανμιά βολὰ τὸ ἰναισιάρικο λειανό, ἐκεῖα πὺν πορπατεῖ φαίνεται δὸν πὼς θωρεῖ σφάδαμα (λειανό = γαίδαρος, σφάδαμα = φάντασμα) αὐτόθ. 2) Ὁργίλος, μνησίκακος ἔνθ' ἄν.: Τί ῥ'νατσάρ'ς πὺν ἴν' αὐτὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Εἶνι* πὺν ἰναισιάρ'ρα ἢ νύφ' μας αὐτόθ.

γιναισιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιάρχης.

Μετὰ πείσματος, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, πεισματικά.

γιναισιίτικος ἐπίθ., ἑνιαχ. γιναισιί'τους Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) ῥ'νασιί'τους ἑνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτικος.

Γιναισιάρχης, τὸ ὅπ. βλ.

γιναισομούλαρο τό, ἑνιαχ. δ'νατσομούλαρον Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιναισιῆς καὶ τοῦ οὐσ. *μουλάρι*. Μεταφ., ὁ πείσμων, ὁ ἰσχυρογνώμων.

γινάτω ἐπίθ. Θηλ., ἑνιαχ. ἰνάτω Πελοπν. (Βερεστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα εἰς -ω Θηλ., ὡς Ἀράπω, Μαγδάλω, μουντζούρω, τσουράπω κ.τ.τ.

Γυνή πείσμων καὶ ἐχθρικῶς διακειμένη: Τί θέλεις, μωρ' γινάτω, πὺν ἀπὸ τὸ ἰνάτι σου δὲν ξέρεις τί κάνεις; Πβ. γιναισιῆς.

γινάτωμα τό, ἑνιαχ. ἰνάτωμα Νάξ. Πελοπν. (Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γιναιτώρω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἰναιτώρω.

Πεῖσμα, ἐναντίωσις ἔνθ' ἄν.: Μὲ τὸ ἰνάτωμα πὺν ἔχει, δὲ θὰ πάῃ καλὰ Μηλιώτ.

γιναιτώνω, κοιν. ἰναιτώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Μαζαίικ. Σουδεν. κ.ά.) ἰναιτώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.) Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ναιτώνω Πελοπν. (Καρδαμ.) ναιτώνω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κορινθ.) γιναιτώνω Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) ῥ'νατώνω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.) *διναιτώνω* Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γινάτι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἰνάτι καὶ δινάτι.

Ἐνεργ., ἐξοργίζω, κάμνω τινὰ νὰ πεισμώσῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Σουδεν. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ.)

Χίος κ.ά.: Μὴν τὸ ἰναιτώνης τὸ σκυλλί, θὰ σὲ φάῃ Κορινθ. Τί τὸν ἰναιτώνεις τὸ γέρο; Καλάβρυτ. Γιατί τοῦ ῥ'νατώ'ης τοῦ πιδί, μωρέ; Ἀχυρ. Μὲ ἰνάτωσε, καὶ δὲν ἤξερα τί τοῦ ἔλεγα Κορινθ. Ἐινάτωσές με τὴν ἄλλη βολὰ, καὶ ἴα'φτό δὲν ἐξαναπέρασα Ἀπύρανθ. Σ' ῥ'νάτουσα (ὠργίσθην ἐναντίον σου) Ὑπάτ. Καὶ ἀμτβ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Σούλ. Φροσύν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ.) Μακεδ. (Λιμπίν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Καρδαμ. Κορινθ. Μαζαίικ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ.) Χίος κ.ά.: Μὴ καὶ'ς νὰ ῥ'νατώνου, κὶ δὲ θὰ πᾶμι καλὰ Ἀχυρ. Ἰνάτουσι, ἀβ' δὲν δὸν ἐδουκά μι τὸν γουμάρ' (ἀβ' = πὺν) Ἀνατολ. Ἰνάτουσα, κὶ δὲν πῆγα Μακεδ. Νεάτωσε, πὺν δὲν τοῦ περνᾷ ποτὲ Καρδαμ. Ἐινάτωσε, τῶν δὲ μιλάει Κορινθ. Στάκα λίγου ν' ἀκού'ης, κὶ μὴν ἰναιτώ'ς ἔστ', γιατί κανένας δὲ σὶ σκιάζιτι Ζαγόρ. Καὶ μέσ. γιναιτώνομαι Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἡπ. (Κόνιτσ. Σούλ. Φροσύν.) Μακεδ. (Λιμπίν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ. Ὑπάτ. κ.ά.) Ἀμα τὸν ἀκού' νὰ λέῃ βλακεῖς, ῥ'νατώνομι, κὶ μοῦ ἔρχιτι νὰ δὸν δειρὸν Ἀκρ. Ἐιναιτώθηκε, βὸ ἴνηκε Τοῦρκος (βὸ = πὺν) Ἀπύρανθ. Ῥ'νατώ'κα πὺν Ὑπάτ. Χτυποῦν ἀλύπητα σὰ γιναιτωμένα ἀπὸ ζούλεια κριάρια Λακεδ. Ῥ'νατώ'καμι γιὰ τὸν τίποντα Ἀχυρ. Θὰ ἴναι γιναιτωμέν' ἢ πεθερά μ', πὺν χάθ'κι ὅλ' τ'ν ἡμέρα Κόνιτσ.

γινίσκομαι Κύπρ. γενίσκομαι Κύπρ. γινίσκομαι Κύπρ. γενίσκομαι Καππ. (Φερτ.) ἑνίσκομαι Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκομαι Καππ. ἑνίσκομαι Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. ἑνίσκομαι Καππ. (Ἀραβάν. Φλογ. κ.ά.) ἑνίσκομαι Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλ. Φερτ.) ἑνίσκομαι Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνίσκομαι Καππ. (Οὐλχ.) ἑνέτθουμαι Πόντ. (Ἰνέπ.) γινίσκω Κύπρ. Πάρ. Παρτ. ἑγινίσκομουν Κύπρ. ἑγινίσκομουν Πόντ. (Οἶν.) ἑνίσκομουν Καππ. (Σίλ.) ἑνίσκομουν Καππ. (Ἀραβάν.) ἑνίσκότομαι Καππ. (Σίλ. Φερτ.) ἑνίσκότημαι Καππ. (Φλογ.)

Τὸ Βυζαντ. γινίσκομαι, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Δουκ. ἐν λ. γινίσκεσθαι. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 299 κέξ. Πβ. καὶ Μαχαιρ. (ἐκδ. R. Dawkins) 1, 2: «τὰ πάντα διαβαίνουν καὶ τὰ γινίσκονται ἑξηγοῦνται». 1, 46: «θωρῶντα ἢ ρήγαινα ὅτι δὲν ὠφελεῖ... παρὰ σκάνταλον ἐγινίσκετον». Οἱ λοιποὶ χρόνοι, πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., σχηματίζονται ἐκ τοῦ ρ. γίνομαι. Καὶ ὁ τύπ. γενίσκομαι ἤδη Βυζαντ. Ὁ τύπ. ἑνέτθουμαι πιθαν. κατ' ἀντιμετάθ. ἐκ τοῦ *ἑνίσκομαι > ἑνίσκομαι. Πολλάκις ὁ ἀόρ. κατὰ τὸ γίνομαι.

Α) Ἄνευ κατηγ., εἰς τινὰς τῶν βασικῶν σημασιῶν τοῦ γίνομαι: 1) *Γίνομαι* Α1, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Σίλ.): Κλέφτης ἑνίσκιτι (ὁ κλέπτης γίνεται, γεννᾶται). 2) *Γίνομαι* Α3, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Τὰ πουλλὰ ἑνίσκονται (τὰ πουλλὰ μεγαλώνουν). 3) *Γίνομαι* Α4, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Παίρουν κ' ἐτὸ ἑνίσκονται τρία. 4) *Γίνομαι* Α5, τὸ ὅπ. βλ., Καππ. (Φλογ.): Νίδκεται σὸ Πρεκόπ' παναθρ'. Μέγα γιορτὴ ἑνίδκεται πᾶν χρόνος (μεγάλῃ ἐορτῇ γίνεται κάθε χρόνο).

Β) Μετὰ κατηγ., γίνομαι Β1 Καππ. (Ἀραβάν. Σίλ. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζωπρ. τραοῦδ. 2, 55: Τὰ φθάχα μας ἑνιδκόνται τοῦπᾶν (τὰ παιδιὰ μας γίνονται βοσκοὶ) Φλογ. Ἀκουσεν ὁμῶς ὁ βασιλιάς ποζω πόξω γιὰ τὴν ὀρνίθα τῆς γειτόνισσάς του πὺν ἐγινίσκετον κοπέλ-λα (ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Γινίσκεται τῆς τῆς ἐνα τάσιμ- μ' ἑναν ἄλυσον χοντρον τῆς ἑμπηκεχ- χαμαὶ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἐγὼ σκαλὶ ἑνίσκομαι (ἐκ παραμυθ.) Σι-

